

AKILLI TAVŞAN

Yemyeşil bir orman içinde dostluk içinde yaşayan hayvanlar vardı. Her gün ormanda otlayıp karınlarını doyururlardı. Onların mutluluğunu bozan tek şey aslan korkusuydu. Çünkü aslan her gün gizlice onlara yaklaşarak saldırıyor, içlerinden birini yakalayarak kendine yemek yapıyordu. Bu yüzden bütün hayvanlar tedirgindi. Onlar, aslan korkusundan evlerinden çıkmayacaklardı ama aç kalmamak için ormanda yiyecek bulmak zorundaydılar. Sürekli aslan korkusuyla yaşamak onları bıktırmıştı. Sonunda bu duruma bir çözüm bulmak için toplantı yaptılar. Herkes görüşünü söyledi. İçlerinden birinin görüşü herkese uygun geldi. Aldıkları kararı bildirmek için hep birlikte aslanın yanına gittiler. Hayvanların sözcüleri şöyle dedi:

– Kralım, sana bir teklifimiz var. Biz her gün korku içinde yaşamaktan bıktık. Sen nasıl olsa her gün gelip birimizi yakalayıp yiyorsun. Artık senin zahmet çekmene gerek yok. Bundan böyle her gün seni biz doyuracağız. Her gün içimizden birimiz gönüllü olarak sana

yemek olacak. Böylece diğerlerimiz ormanda korkuyla gezmekten kurtulmuş olacak. Buna ne dersin?

Aslan, bu işte bir hile olabileceğini düşünüp dedi:

– Hile yapıyor olmayasınız? Çalışıp çabalamadan karın doyurmak, hiç olacak şey mi? Üstelik kim kendi ayağıyla ölmeye gelir?

– Hayır, sayın aslan, dediler. Ne hilesi? Sana hile yapmaya gücümüz yeter mi? Senin gibi değerli birinin çalışıp yorulması yakışık almaz. Sen hiç merak etme.

Aslan biraz düşündü. Karşısındaki hayvanları korkunç bakışlarıyla süzdükten sonra dedi:

– Aslında çalışmadan karnımı doyuracağımı aklım kesmiyor ama gene de sizi deneyeceğim. Bakalım sözünüzde duracak mısınız?

Hayvanlar hep bir ağızdan söz verdikten sonra içlerinden birini kurayla seçip o günün yemeği olarak aslana bıraktılar.

Aslan:

Aslan, “Bu iş hoşuma gitti.” dedi içinden. “Bundan sonra da böyle kendi ayaklarıyla gelirlerse çalışıp yorulmama gerek kalmayacak.”

Böylece her gün sırası gelen bir hayvan, diğer arkadaşlarının rahat otlamaları için kendini feda edip gönüllü olarak aslana yem oldu. Bu durum pek hoş değildi ama her gün ölüm korkusu yaşamaktan da iyiydi.

Günlerden bir gün aslana gitme sırası tavşana gelmişti. Tavşan gitmekte isteksiz davranıyordu.

– Bu zorbalık artık bitmeli, dedi.

Diğerleri itiraz edip dediler:

– Neler söylüyorsun sen? Biz günlerdir, verdiğimiz sözü tutup bir arkadaşımızı aslana veriyoruz. Yoksa sözümüzü tutmamış oluruz. Sen gitmezsen adımız kötüye çıkar. Aslanla başka türlü nasıl baş ederiz?

Tavşan yavaş davranıyor, gidişini geciktiriyordu. Çünkü aklına bir hile gelmişti. Bu hileyi aslan yutar sa bütün hayvanlar kurtulacaktı. Tavşan, arkadaşlarına dönerek dedi:

– Kardeşlerim, benim bir planım var. Bana güvenin. Bu planı uygulamak için bana biraz zaman verin.

Diğerleri, onun böyle bir hile yapacağına inanmıyorlardı. Ona kızarak dediler:

– Sen tavşansın. Tavşan gibi davran da boyundan büyük işlere kalkışma.

Tavşan, onları inandırmak için epey dil döktü. Onlara, bir tavşan olduğu için kendisini küçümsememelerini, kendisine bu düşünceyi Allah'ın verdiğini söyledi. Onlar da sonunda tavşana inanmaya başladılar. Tavşanın nasıl bir plan düşündüğünü sordular. Ama tavşan, hilesini onlara anlatmadı. Sadece şöyle dedi:

– Dostlarım, bana güvenin. Çünkü sırrını başkalarına söylersen, artık sır diye bir şey kalmaz.

Tavşan, arkadaşlarının yanından ayrılarak yola koyuldu. Aslanın yanına gidiyordu, bilerek yavaş gidiyor, gecikiyordu. Aslan ise o günkü yiyeceğinin gecikmesine sinirlenmiş, kükreyip duruyordu. “Zaten bu hayvanlara güven olmaz.” diyordu. “Bak, sonunda verdikleri sözü bozdular. Ben bunun böyle olacağını biliyordum!”

Aslan, kızgınlıktan pençesiyle yerleri tırmalarken uzaktan tavşanın gelmekte olduğunu gördü. Tavşan geldiğinde aslan ona öfkeyle bağırdı:

– Bre densiz tavşan! Kralın huzuruna böyle mi gelinir? Bilmez misin benden bütün hayvanların ödü kopar. Niçin geç kaldın?

Tavşan korkudan titrer bir hâlde,

– Kralım, dedi, izin verin de anlatayım. Suç bende değil.

Aslan daha da sinirlenerek kükredti:

– Demek suç sende değil. Kimmiş bakalım suçlu? – Aslında erkenden yola çıktım ama...

– Erken çıktın da bu zamana kadar nerede kaldın?

Tavşan niçin geç kaldığına dair uydurduğu hikâyeyi anlattı:

– Arkadaşlarım, bir tek tavşanla kralımızın karnı doymaz, diye yanıma bir tavşan daha verdiler. Biz iki tavşan gelirken yolda önümüzü başka bir aslan kesti. Bizi yemek istedi. Biz de dedik: “Krallar kralı bizi bekliyor.

Ona gitmemiz gerek.” O ise bizim bu sözümüze kızarak, “Krallar kralı da kim oluyormuş!” dedi, dedi, “En büyük kral benim!” Ben ısrarla “Krallar kralı aslan bizi bekliyor. Onu bekletmek olmaz. Kralıma haber verip sizden söz edeyim.” dedim. O da “Öyleyse arkadaşını benim yanımda rehin bırak. Çabuk gidip geri dön.” dedi. Ona rehin bıraktığım arkadaşım benden daha se-mizdi.

Aynı ormanda kendinden başka bir aslanın daha ol-masından rahatsız olan aslan heyecanla,

– Gel bakalım, dedi. Nerdeymiş bu aslan? Onun ce-zasını vereyim de görsün! Yok, eğer yalan söylüyorsan, senin için çok kötü olur.

Tavşan önde aslan arkada yola koyuldular. Tavşan as-lanı bir kuyuya doğru götürdü. Kuyuya yaklaşınca tav-şan korkuyormuş gibi yaparak geride kalmaya başladı. Bunu gören aslan dedi:

– Neden geride kalıyorsun? Bir şey mi oldu?

– Sözünü ettiğim aslan bu kuyuda. Baksana, elim ayağım titriyor. Yüzüm korkudan sapsarı oldu.

– Korkma. Onu bana göster. Ben onu bir vuruşta gebertirim.

Tavşan titriyormuş gibi yaparak aslana yalvardı:

– Beni kucağına alırsan gösterebilirim.

Aslan tavşanı kucağına alıp kuyunun başına geldi.

Aşağıya bakınca kuyuda kucağında besili bir tavşan bulunan bir aslan gördü ve hemen tavşanı bir kenara bırakıp kuyuya atladı. Oysa kuyuda su vardı ve kuyudaki başka bir aslan değil, kendi yansımasıydı.

Ormandaki hayvanlar, aslan belasından kurtuldular ve tavşana teşekkür ettiler. Kendisi küçük ama akli büyük tavşan, onlara şu öğüdü verdi:

– Aslan kuyuda, kendi yansımasını, kendi düşmanı gibi gördü. Unutmayın ki zalimlerin zulmü, karanlık bir kuyudur.

